בזיון לאומי מחפיר של נבחרת הכדורגל הישראלית לפני התחרות עם פולין

נבחרת נפסדת

מי אשם?

"השחקנים," אמרו המרכיבים, פוקס ובן־בסט, שני עסקני ספורט מזדקנים: "לא יודעים מה קרה להם. שיחקו בלי מרץ, בלי התלהבות, בלי רצון. מה אפשר לע־שות אתם? לא רוצים לנצח ודי!"

"המרכיבים," אמר המאמן אלי פוקס ב־סוד, לא לפירסום ולא לציטוט, שלא ישמע ולא יזיקו לו חס וחלילה בעתיד, אבל בלי שם מותר לכתוב: "לא יודעים מה שהם רוצים. אין להם מושג בכדורגל, כל אחד דואג רק לאגודה שלו, שחס וחלילה לא ידלגו על שחקן שלו שיראה את עצמו קצת במגרש. חשבו שיעשו ניתוח, יזרקו את הזקנים החוצה ויכניסו כמה צעירים ויש להם נבחרת. הנה להם!"

"המאמן!" צעק הקהל ואתו חלק מעיתו־נאי הספורט שלא העיזו לכתוב זאת גלויות: "אלי פוקס הבי־תה! אלי פוקס הבי־תה! גם כן מאמן. זה שהוא היה שחקן טוב עדיין לא אומר שהוא צריך להיות מאמן. שמעתם מה מספרים? בכלל הוא לא הצ־ליח בבית־ספר למאמנים, בגרמניה. מאמן ישראלי לא שוה אף פעם שום דבר. מה עושים לנו נסיונות פתאום?!"

★ ★ ★

יוסי מכה את יוסי

"ך קהל!" טענו השוטרים. "פראי־אדם, לא יודעים להתנהג. כדורגל תן להם? — מלחמת־שוורים תז להם! אולי ירגעו. מה לעשות? להרביץ מכות, שיהיו כמה פצו־עים? או יהיה טוב? שיעשו מה שהם רוצים. שיקפצו גדרות ויכנסו למגרש. ש־יעלו אפילו על השחקנים, אנחנו לא מז־ערבים. אנחנו באנו לראות משחק לא להרביץ מכות. מה, אנחנו לא בני־אדם?"

"השוטרים!" רתחו עסקני ההתאחדות ל־כדורגל, "איזה חוצפה! לעמוס ולקצינים שלו נותנים כל פעם כרטיסים ביציע הנשיא באמצע. מביאים 100 שוטרים שישמרו על הסדר ובמקום זה הם מתחמקים. אז בש־ביל מה נותנים להם להיכנס? לתפוס גנבים? הסדרנים של הפועל חיפה רצו לשמור על הסדר, ניסו להשתלט על הקהל אבל ראו שאף שוטר לא נותן כלום בשביל הסדר, אז למה הם צריכים להיות יותר אדוקים?! אז מה יש שהם עמדו על הקו והסתירו לכל הקהל? אם הם לא היו שם, הקהל היה עולה לקחת את הכדור עם השחקנים ביחד."

"ההתאחדות," אמרו העתונאים; "אמרנו להם קודם. הזהרנו. התרענו. וזה מה ש'צא — חוסר כשרון! איפה התכנון?! אמרנו כל הזמן שיש שחקנים יותר טו־בים! אמרתי שיש מרכיב יותר טוב! אמרתי שיש מאמן יותר טוב! אמרתי אמרתי. אמרתי."

"העתונאים," אמרו השחקנים. "בילבלו את המוח למאמן ולמרכיבים, נתנו עצ־ת, עשו מכלומניק־ם שחקנים ומשחקנים עשו אפס, אמרו את זה להוציא ואת זה להכניס. קישקשו, קישקשו ועכשיו יהיה להם עוד פעם חומר לכתוב."

"השחקנים", אמרו המרכיבים. "לא! ה־מאמן!" צעק הקהל. "הקהל", הסבירו קצ־ני המשטרה. "כן, אבל גם אתם," אמרו העתונאים, "אתם הכי גרועים!" אמרו ה־שחקנים.

מי אשם?

★ ★ ★

השוטרים חייכו בנחת

"ך גדול היה פה!" צעקה כותרת אחד העתונים. "תודה לסטנדארד," הת־מוגג עתונאי ספורט אחר. "הם החזירו גר־תנו למציאות. האמנו בכוח הכדורגלנים שלנו וטוב שהם באו לפקוח את עינינו."

זאת איננה בדיחה חסרת טעם. כך הגיבו כמה מחשובי עתונאי הספורט בישראל אחרי ההיסטריה ההמונית שתקפה השב־ץ את אוהדי הכדורגל במדינה. הגורם לפא־ניקה הגדולה היו 11 שחקנים בלבים, לא רעים, אבל גם לא טובים באופן יוצא מהכלל, אנשי סטאנדארד ליאז'. הם באו לאיצטדיון רמת־גן להתמודד נגד הנבחרת הישראלית, אחרי שקודם לכן גברו על הפועל ירושלים 3:1 ונוצחו על ידי הפועל חיפה 1:0. לא היו להם אשליות רבות. "אין דבר, שהנבחרת שלכם תעשה עלינו כחצי שעה אחרי תחילת המשחק שגה ה־בלם שאול מתניה, איפשר לחלוץ הבלגי ז'יוארד לפרוץ דרכו אל עבר הכדור ולב־ע"ט לשער. 0:1. המרכיבים החלו לאבד את העשתונות. הם ביצעו מספר חילופים. אלא שדבר לא עזר. גם מעט המרץ שהיה לישי־ראלים בתחילה, דעך וכבה. הם שיחקו כ־נערי בית־ספר אפאטיים כשהבלגים הזריזים מפתחים מרגע לרגע משחק תוקפני יותר, קצת אימונים," צחקו לפני המשחק.

המשחק התחיל יפה מאוד. על המגרש. ביציעים התנהלו משחקים מכוערים עד להחריד. אספסוף פרץ גדרות ומחסומים, תפס מקומות ישיבה מסומנים שנמכרו במחיר יקר. שוטרים עמדו מהצד וחייכו. "לא קיבלנו פקודה," הם הטבירו לאזרחים ש־ביקשו מהם להתערב כדי לשמור על מקו־מם. סדרני הפועל חיפה המהוללים, אנשי פלוגות האגרוף המפורסמים, עמדו על המגרש חסרי אונים לעצור בעד זרם של פרחחים מלהציף את המגרש ולעמוד על סף הדשא עצמו.

המשחק עצמו התחיל בצורה מבשרת טו־בות. מעודדת על־ידי הקהל ועל־ידי הנסיעה הקרובה לאירופה, החלה הנבחרת הישראלית בסידרת התקפות, שהסתיימו בכמה בעיטות נאות, אך עקרות, ליד השער הבלגי. המאמן והמרכיבים התרוצצו על המגרש, נבונים ל־עזור בהבל פיהם להבקעת הגולים.

מתעתעים בירכיהם כאילו היו מקלות של מטאטאים.

אחרי ההפסקה היה צריך רק לספור את הגולים שנכנסו. עוד אחד. אחד נפסל. ועוד אחד. ב־0:3 ידע קהל הרבבה שחזה בבזיון של הפסד מגוחך ונלעג, כי הוא ראה את הנבחרת הנפסדת ביותר של ישראל שהופי־עה אי־פעם.

אחרי שלושה ימים ניצחה קבוצה מעור־בת, מורכבת משחקני הפועל ומכבי חיפה, את סטאנדארד ליאז' בקריית־חיים בתוצאה 1:5 (0:3), לאחר שליטה מלאה במגרש.

★ ★ ★

אל תלכו למשחקים!

מ"ה שאירע אחר־כך בהתאחדות הכדו־רגל הישראלית ובקרב עסקני הספורט, שלא עסקו מזה שנים בספורט, דמה לקטע מתוך עלילות חכמי חלם. העסקנים התכנסו לישיבות. העסקנים הריצו משלחות. העסק־

ההתקפה

נחום סטלמך, ששיחק כחלוץ המרכזי של הנבחרת הישראלית בחלק מהמשחק נגד סטאנדארד ליאז', מנסה לנגוח כדור שנבעט לעברו מעל השוער הבלגי המסתער עליו. משמאל נראה אחד המגינים הבלגים מתרומם אף הוא אל הכדור ואילו מימין מסמן מגן אחר לשופט כי סטלמך נמצא במצב "נבדל" לפני הנגיחה.

הכניעה

אלי פוקס, לשעבר שחקן מצטיין בנבחרת הישראלית ועתה מאמנה (בטר־ניג שחור משמאל), מנסה לעודד את רוח שחקניו במחצית המשחק, כשהתוצאה היתה עדיין 1:0. מימין נראה מעטה הנבחרת כשהוא מרכיב את ראשו של סטל־מך. חלק מן הצופים, שפרץ למגרש והסתובב עליו באין מפריע, נראה מסתכל בנבחרת.

גים העלו הצעות: אולי נחליף את פוקס ב־גיבונס? אולי נחזיר את שמואל סוחר כ־מרכיב יחיד של הנבחרת? העסקנים האשימו, התאכזבו ושתו תה. והשחקנים יצאו לחופש.

אחר־כך התברר שגיבונס מסרב לקבל את האימון. והפתרון נפל כמעט מן השמים. התברר שגיולה מאנדי, המאמן ההונגרי ש־ניהל משא־ומתן ארוך עם ההתאחדות על מינויו כמאמן, עומד להגיע סוף־סוף ביום שלישי בערב, שמונה ימים בדיוק לפני יצי־אתה של הנבחרת לפולין לשני משחקים בינלאומיים עם נבחרת פולין.

אז מה יש? יום אחד הוא ינוח. ביום ה־שני הוא יכיר את העסקנים. באותו יום יר־או לו גם את השחקנים. ביום השלישי יראו לו אותם במשחק, אולי נגד מכבי גדרה. בשאר הימים הוא כבר יוכל להכין אותם. אחר־כך, כשהנבחרת תחזור מפולין עם שק של שערים, יהיה את מי להאשים, יהיה על מי להצביע באצבע, אולי עם מתן עוד שאנ־סה אחת, שהרי התוזה לשנה תמימה חתום. ואחרי כל זאת צעקו העתונאים: נס! נס גדול קרה פה.

בכדורגל הישראלי המפואר לא יתרח־שו יותר נסים. הכל יהיה כמו שהיה; כל הכשלונות יחזרו על עצמם. אי־הסדרים לא יפתיע יותר איש. תמיד אפשר יהיה להא־שים מישהו, אבל כעבור יום יצחקו.

כי מה שמתרחש במדינת הכדורגל היש־ראלי הוא תבנית מוקטנת של מה שמתרחש במדינה: חבורת עסקנים, חלקם פרימיטיביים, רובם חסרי השכלה, מנהלים את הספורט הלאומי כמו חנות־מכולת. הם אינם מפחדים, לא מגילויי שחיתות ולא מכשלונות. מקומם מובטח. כי המשטר מבטיח להם זאת — משטר של אגודות מפלגתיות החיות בשיטת ,שמור לי ואשמור לך' — ,תכניס לגבה־רת שחקן של הקבוצה שלי, אז לא איכפת לי שתכניס גם שחקן מהקבוצה שלך'. הם ימשיכו ללוות את השחקנים למסעות לחוץ־לארץ, ומסעות רבים, למרות הכשלונות.

מי אשם?

ישנה רק תשובה אחת. אלה שמקיימים את המשטר הזה, באדישותם ובהשלמתם עם ה־שיגרה של מפלות, בזיונות, אי־סדרים, שחי־תות ורמאות נגלות. כל זמן שאלה המקיי־מים בכספם את המשטר הכדורגלני ימשיכו ללכת למשחקים, לא יקרו נסים בכדורגל.